

מידעון להורים

בס"ד, תמוז תשפ"ד, פרשת פנחס

דברי פתיחה

הרב שרגא פרוכטר, ראש הישיבה

אותנו במספר חזיתות.

ב"ה רואים ניסים גלויים.

החותי"ם שלחו השבוע

מס' קטבמי"ם ארוכי טווח לכיוון מרכז הארץ,

חלקם הורטו באוויר מחוץ לשטחנו וקטב"מ

אחד הצליח להגיע לת"א ולגרום לנזק רב

(הרוג ו-10 פצועים). שמענו גם על 5 גופות

של חטופים שנמצאו במנהרה נידחת בעזה.

שמענו הבוקר על חייל שנפצע קשה בהר

דוב ועוד ועוד. כולנו צריכים להתאחד בימים

מורכבים אלו ובמיוחד בימי בין המצרים

שכידוע הם הימים שלפני תשעה באב,

חורבנות בית המקדש הראשון והשני, וידוע

שבית המקדש השני נחרב על שנאת חינם.

וזאת הסיבה שכולנו חייבים לאהוב אחד את

השני ולהרבות באהבה, ולהתכונן בע"ה לבניית

בית המקדש שייבנה על ריבוי אהבת חינם.

זכרו - עם ישראל ינצח את כל האויבים

באהבתנו ואחדותנו.

ג. ועתה מספר מילים לימי החופש

הגדול. (ושוב אני חוזר על הדברים שכתבתי

כבר)

ברור לי שכל אחד מתלמידנו נזכר בדבר תורה

הקבוע שלי בשם המהר"ם מלובלין: "לכו בני

שמעו לי יראת ה' אלמדכם", למה כתוב לכו,

היה צריך לכתוב בואו... הרי באים, נכנסים

לבית המדרש לשמוע את דברי ה'??

אלא אומר ר' מאיר שפירא מלובלין, החכמה

היא לא בתוך הישיבה, ברור שכל תלמיד

בנים יקרים והוריהם, שלום וברכה.

מה שלומכם? איך אתם מבליים בחופשה?

מקווה מאוד שכולכם בריאים ושלמים.

א. ביום שלישי האחרון נכנסנו לימי

"בין המצרים". ימי בין המצרים הם שלושת

השבועות שבין שבעה עשר בתמוז, היום שבו

הובקעה חומת ירושלים, לתשעה באב, היום

שבו חרב בית המקדש. ימים אלה מציינים את

ימי הצרה והמצוקה הקשורים לחורבן, ונוהגים

בהם מנהגי אבל.

הביטוי "בין המצרים" מופיע במגילת איכה,

המתארת את חורבן הבית הראשון ואת מצבה

של ממלכת יהודה בעקבות החורבן: "גלתה

יהודה מעני, ומרב עבדה-- היא ישיבה בגוים; לא

מצאה מנוח; כל-רדפיה השיגוה; בין המצרים."

(איכה א, ג). גדולי המוסר דלשו על הפסוק

שמתוך צערו של אדם ליבו מתעורר לחזרה

בתשובה.

בשלוש השבתות שלימי בין המצרים מפטירים

בנביא, לאחר קריאת התורה, שלוש הפטרות

העוסקות בפורענות ובעונשים שיבואו על

חטאי העם - תלתא דפורענותא (בשונה

משבע דנחמתא). בימי בין המצרים חלים דיני

אבלות על חורבן בית המקדש הראשון והשני,

וככל שמתקרבים לתשעה באב - ביטויי האבל

הולכים ומחמירים.

ב. אהבת חינם. אנחנו בעיצומה של

מלחמת "חרבות ברזל", אויבינו תוקפים

בתוך הישיבה ליד ראש הישיבה והר"מ שלו מתנהג בצורה הטובה ביותר, החוכמה היא בחופש, החוכמה היא מחוץ לישיבה, "לכו בנים" אך "שמעו לי", תמשיכו לשמוע לי למרות שאתם לא לידי, מה לשמוע?? "יראת ה' אלמדכם", תיקחו אתכם לחופש את הישיבה, את התורה שנלמדת בישיבה. רק כאשר בחור יוצא מהישיבה, רק אז ניתן לראות אם הישיבה השפיעה עליו - בפנים, בנשמתו, או חו"ח הכול בתוך הישיבה היה משחק. אתם - בחורים יקרים, חבר'ה צדיקים, ואני מאמין בכל אחד מכם שהוא לוקח את הישיבה איתו לחופשה. **אשרינו שזכינו בבנים כאלו !!!**

2

איזה תענוג לשמוע מהורים רבים: "תשמע הרב פרוכטר, הבן הולך ל-3 תפילות במניין, לומד כל יום ועוד....."

בניי היקרים, שימרו על עצמכם גם בגשמיות וברוחניות בימים קשים אלו.

פרשת פנחס

"שניים ליום עולת תמיד" - קרבן התמיד

רובנו ככולנו נוטים להתייחס בזלזול לדברים שבשגרה. אנחנו מתלהבים מדברים חדשים, מאירועים חד פעמיים ויוצאי דופן. סדר יום שגרתי נתפס בעינינו כמשעמם, אפרורי וללא ברק. אנו מחפשים תמיד את הריגושים שבאירועים מיוחדים, משהו חדש, תנו לנו חידושים שידליקו לנו ברק בעיניים. יחס זה חודר ומשפיע על כל מערכות חיינו והוא מחלחל וכובש לו מקום גם בכל הנוגע לעבודת ה' שלנו. הרי אין להשוות את ההתלהבות ורגשי הקודש שעה שאנו עומדים בתפילת הנעילה לתפילת מנחה שגרתית באמצע חודש שבט.

אכן דווקא קרבן התמיד העומד בראש פרשת הקרבנות בפרשתנו מעמיד בפנינו תמונה שונה וכמעט הפוכה. קרבן התמיד מעמיד אותנו מול השגרה המבורכת שבעבודת ה' - **'שנים ליום עולה תמיד'**. השאלה היא איך אנחנו מתייחסים לקורבן שמובא מידי יום, פעמיים ביום למזבח. האם צריך להתרגש מקורבן "משעמם" זה שמובא מידי יום??

תדיר ושאינו תדיר תדיר קודם

קרבן התמיד, אותו קרבן שגרתי ויומיומי, הוא הפותח את פרשת הקרבנות. יתירה מזו, גם בימים מיוחדים, ימים חגיגיים בהם מקריבים את קרבנות המוספים, פועלים על פי הכלל 'תדיר ושאינו תדיר תדיר קודם'. קרבן המוסף קרב אך ורק לאחר שהקריבו את קרבן התמיד, כמו שנאמר: **'על עולת התמיד'**. קרבן המוסף הוא קרבן חגיגי, מיוחד ויוצא דופן, ואף על פי כן קרבן התמיד האפרורי והשגרתי קודם לו - תדיר קודם. מדוע?? כי בניין אמיתי אינו נבנה ברגע אחד, ומהפך בנפש אינו מתרחש באירוע חד פעמי מרומם ומרגש ככל שיהיה. **דווקא עבודה תדירה ויומיומית**, עבודה ופעולה עיקשת ומתמדת, אף שנראית במבט ראשון כשגרתית ואפורה, דווקא היא זאת שנעשית לחלק בלתי נפרד מבניין האישיות שלנו. אנחנו, המבוגרים קוראים לזה - **תהליך**.

בהקדמת 'עין יעקב' על אגדות הש"ס, מביא הוא מדרש

המביע בקצרה ובתמציתיות רעיון זה: **בן פזי**
אומר שנים ליום עולה תמיד, זה כלל
גדול בתורה.

3

משל התלולית ומשל הכיכר - הדף היומי וסיום
הש"ס.

חז"ל רואים ברכה מרובה בשגרה ובקביעות, במשימות הנכנסות לסדר היום שלנו באופן שיטתי ומסודר. שגרה מבורכת זו מאפשרת לאדם להתמודד עם משימות ולכבוש אף יעדים שנראים במבט ראשון כבלתי ניתנים להשגה. פתגם סיני עתיק אומר: גם צעדה של אלפי קילומטרים מתחילה בצעד אחד קטן. וחז"ל ניסחו לנו את זאת בשני משלים: משל התלולית ומשל הכיכר.

משל לתלולית (=גבעה שיש ליישרה) זו של עפר. מי שטיפש מהו אומר מי יכול לקצוץ את זו? מי שפקח מהו אומר הריני קוצץ שתי משפלות (=שני סלי עפר) היום שתי משפלות למחר עד שאני קוצץ את כולה כך מי שטיפש אומר מי יכול ללמוד את התורה כולה בבת אחת ?? מי שפיקח אומר - הריני שונה שני הלכות היום שני הלכות למחר עד שאני שונה את כל התורה כולה.

אדם מסוגל להתיימשך כשהוא ניצב מול הכמות העצומה של כל תורת ה'. איך אוכל ללמוד את הכול ?? אך משל התלולית אומר לאדם: אל ייאוש !! כל מה שנדרש ממך זו קביעות וסדר יום שיטתי ומסודר. שתי הלכות היום, שתי הלכות מחר, עד שאתה לומד את כל התורה כולה.

המשל השני משל הכיכר מתייחס לקושי ההבנה, עומק המושגים, מאמצי הטיפוס לגובה, הכרוכים למי שרוצה להגיע להבנה וללימוד אמיתי ועמוק של תורת ה'.

משל לכיכר שהיה תלוי באוויר של בית (=תלוי בגובה רב) מי שטיפש אומר מי יכול להוריד את זה? מי שפיקח אומר ולא אחר תלאו?! הרי מישהו תלה את זה ?? אלא מביא שני קנים ומספקן(=מדביקן ומחברן) זה לזה ומורידו, כך מי שטיפש אומר מי יכול ללמוד תורה שבליבו של חכם ?? מי שפיקח אומר והוא לא מאחר למדה, אלא הוא למד זאת בעצמו, אלא הריני לומד שתי הלכות היום ושתיים למחר עד שאני לומד את כל התורה כולה (ויקרא רבה פרשת מצורע פרשה יט)

גם אם ברגע זה הנך מרגיש ש'זה גדול עלי', אם תתמיד בשגרה מבורכת, בקביעות ובעקשנות, תצליח להגיע למרחקים גדולים ולטפס לגובה רב.

שתי הלכות היום, שתי הלכות מחר, עד שאתה לומד את כל התורה כולה. זו ההזדמנות בנינים יקרים, בואו ויצטרפו ללימוד של דף יומי. אנשים מתחילים לצעוד דף אחרי דף ועושים זאת 7 שנים, **ובדף יומי אחד בכל יום**, יכולים להגיע לשמחה גדולה לפני קו הסיום לאחר 7 שנות לימוד. גם אני ואתה מסוגלים לעשות זאת ולעמוד בעוד שבע שנים במעמד סיום הש"ס, עם קנין גדול ועצום שרכשנו רק בזכות 'שנים ליום עולה תמיד', שתי הלכות היום ושתי הלכות מחר, דף אחד היום ודף אחד מחר.

רבי עקיבא - אבנים שחקו מים

ההפנמה של עוצמת ההשפעה הנובעת מכוח השגרה המבורכת, היא שהביאה את רבי עקיבא אל שערי בית המדרש.

וכך אומר לנו המדרש על ר' עקיבא:

מה היה תחילתו של ר' עקיבא. אמרו בן ארבעים שנה היה ולא שנה כלום. פעם אחת היה עומד על פי הבאר אמר מי חקק אבן זו אמרו לו המים שתדיר נופלים עליה בכל יום אמרו לו עקיבא אי אתה קורא אבנים שחקו מים (איוב י"ד י"ט). מיד היה רבי עקיבא דן ק"ו בעצמו מה רך פסל את הקשה דברי תורה שקשין כברזל על אחת כמה וכמה שיחקו את לבי שהוא בשר ודם מיד חזר ללמוד תורה. (מסכת אבות דרבי נתן נוסחא א פרק ו).

לא ניתן להצביע על שום טיפה מהטיפות שהיא היא זאת שיוצרת את הנקב ואת הגומא. אף על פי כן, אם לאחר זמן מרובה אנו רואים כי אוסף הטיפות כולן הצליחו ליצור גומא, על כרחינו לומר שכל טיפה וטיפה אף שלא חשנו בכך פעלה משהו זעיר ונסתר. רבי עקיבא ציפה מן הסתם בתחילה, לאיזה שהוא אירוע אחד גדול שיגרום לו מהפך, אירוע שישנה בבת אחת את גורלו, וכשאירוע זה לא התרחש הוא הרים ידיים והתייאש. אך לאחר שעמד מול הסלע הבין כי בנין האישיות האמתי מתרחש דווקא מאוסף בלתי פוסק של טיפות קטנות של מים חיים הנוטפים יום יום ושעה שעה לתוך ליבנו.

המלך ואשתו- הקב"ה ומשה: צווה בני עלי

לאור הדברים הנ"ל ניתן אולי לפרש מדרש קשה **המובא ברש"י בפרשתנו**. המדרש מתייחס לסמיכות הפרשיות שבין פרשת התמיד לפרשה הסמוכה לה שעניינה בקשתו של משה מה' למצוא מנהיג ראוי לבני ישראל לאחר מותו.

'עלה על הר העברים הזה', אמר לפניו רבש"ע הואיל ואתה מסלקני מן העולם הודיעני מה פרנסים אתה מעמיד לישראל, אמר לו הקב"ה משה... עד שאתה מצווני על בני צוה את בני עלי, הה"ד (במדבר כ"ח) צו את בני ישראל ואמרת אליהם, משל למה"ד לאשתו של מלך שהיתה מסתלקת מן העולם, אמרה לו חי אדוני המלך אני מפקדת אותך על בני, אמר לה עד שאת מצוה אותי על בני צווי בני עלי (שיר השירים רבה, פרשה א)

המשל מובן. המלך דואג למעמדו ולקשר אשר יישאר לו עם בניו לאחר מות האם האהובה. אך האם המלך בנמשל, היינו ה' יתב' זקוק לקורבנות? ומה הקשר שבין מיתתו של משה לעניין קרבן התמיד, אתמהה !!!

אך לדברנו ניתן להסביר, כי משה מבקש מנהיג שירומם את בני ישראל מכוח אישיותו המיוחדת, מכוח הנהגתו, דוגמת משה רבינו שהעלה

את ישראל לשיאים ולמעמדים מרוממים כמו:
יציאת מצרים, קריעת ים סוף, מתן תורה
וכו'. אומר לו ה' יתב', ישנה דרך חלופית. צווה
את בני עלי בעבודת התמיד. שנים ליום עולה תמיד.
הברכה שתבוא להם מתוך אותה שגרה בעבודה קבועה
מתמדת ויומיומית תבנה אותם ותיתן את ברכתה יותר ממה ששיגו
מכוחו של מנהיג גדול ככל שיהיה. העבודה היומית והמתמדת תביא את
התוצאות הבריאות והטובות ביותר.

מה ניתן ללמוד מכך ???

**דווקא עכשיו, בחופש הגדול, נקבל על עצמנו דברים קטנים -
לימוד משניות מידי יום, לימוד גמרא
באופן איטי מידי יום..... ובע"ה נראה
בסוף החופש את התוצאה הגדולה. אל
תדחו את הקבלה על עצמכם, קבלו כבר
עכשיו, תתחילו ללמוד ובקטן והתוצאות
אי"ה יהיו גדולות מאוד.**

שבת שלום ומבורך
בשורות טובות וישועות גדולות
אוהבכם ומוקירכם, ומתגעגע אליכם
שרגא פרוכטר - ראש הישיבה

המסכתות שנלמד בישיבה בשנה"ל תשפ"ה.

כיתות ז' - מסכת ברכות מפרק שני.

כיתות ח' - עיון : מסכת קידושין מדף כ"ט.

בקיאות : מסכת תענית (3 ש"ש)

כיתות ט' - עיון : מסכת פסחים, פרק עשירי "ערבי פסחים".

בקיאות : מסכת תענית (3 ש"ש)

כיתות י' - עיון : מסכת בבא מציעא (עפ"י תוכנית הבגרות תשפ"ו)

בקיאות : מסכת תענית (3 ש"ש)

כיתות י"א - י"ב - מסכת בבא קמא לבגרות. מתחילים בפרק שישי, פרק "הכונס".

קורסי קיץ - כיתות בוגרי ז' ובוגרי ח':

בתשעת הימים - יתקיימו
קורסי קיץ בישיבה לתלמידי
ז' החדשים במתמטיקה
ואנגלית.

למי מיועדים הקורסים
לבנים שקיבלו הודעה
מהישיבה

לימוד גמרא בתשעת הימים

ב"ה זו השנה ה - 25 :

בחודש אב בתשעת הימים, מיום שני א' אב 6/8
נתחיל אי"ה את שיעורי התורה במרכזי הערים,
כפי שעושים כבר ב"ה 24 שנים. הלימוד בבתי
הכנסת יתקיימו אי"ה עד יום שני ח' אב 12/8.
טבלה מסודרת תישלח אי"ה בשבוע הבא.